

Pepita Escandell

Un 'senyor' molt senyor

Comedieta d'embolic en dos actes

Paraula de dramaturg 6

vie la cultura

- © dels textos: Pepita Escandell
- © de la fotografia de la portada: ?
- © d'aquesta edició: Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Cultura
- © del disseny de la col·lecció: Xesca Comas

Assessorament lingüístic: Direcció General de Política Lingüística

Setembre 2010

Alfons el Magnànim 29
07004 Palma (Mallorca)

DL XXXXX

Imprès a Impremta Goya (Lloseta)

La idea d'aquesta obra de teatre em va venir a partir d'un senyor molt barrut, incapaç de viure com altri, però que provocava situacions hilarants. Era graciós. M'agrada transmetre el sentit de l'humor en les meves obres. A la gent li agrada divertir-se i a mi em fa molta il·lusió que es diverteixin amb el meu teatre.

Quan l'assajàvem es donaven moltes situacions còmiques. I aquests moments són els que paguen la pena de viure. Esper que als lectors i als futurs espectadors els provoqui rialles, que per a coses tristes ja hi ha la televisió, o no?

Pepita Escandell

LLOC: Eivissa

ÈPOCA: anys trenta

ESCENA: representa una saleta d'estar, amb cadires i tauleta; és també una saleta de costura.

PERSONATGES

D. GUME (Gumersindo): molt senyor, a esquena dels altres.

ISABEL: bona i crèdula, una mica massa.

CLARA: la germana, més pilla que polida.

UTE (Utebiet): fill de D. Gumersindo, però bastant més bona persona.

RITA: veïna, pregunta sempre.

PRIMER ACTE

En aixecar-se el teló, na ISABEL està apurada volent desenredar una troca de fil que té estesa per mig escenari.

ISABEL (*cridant*): Clara, Claretta... ja pots venir de seguida!

CLARA (*des de dins*): De seguida has de venir tu a ajudar-me! Que tenc es penjador que ha caigut i si l'amoll em caurà tot allò que hi ha damunt.

ISABEL: Ai, Claretta, amolla es penjador, que això meu corre més pressa. Estic travada i no em puc moure.

CLARA: Ai... ai... ai... Ai!!

ISABEL: Ai... ai, ai!

CLARA: Belita, per què fas tants d'ais?

ISABEL: I per què els fas tu?

CLARA: Perquè també ha caigut una cama des canterano! Ai... ai!

ISABEL: Ai, Claretta, no facis més ais, que no puc venir i tu, amb aquestos esglais, em tens molt arregirada.

CLARA: Si em vesses, encara t'arregiraries més que si... Ai...!

ISABEL: Tot mos ha hagut de passar a la junta. Així mateix, val més que tu amollis es penjador i es canterano que...

CLARA (*se sent un remoll i crits de na CLARA*): Ai... ai... ai...!

ISABEL: Clara, Claretta, què ha set? No m'espantis, que no puc venir!

CLARA (*que surt tota escabellada, descalça, amb una sabata a la mà*): Hala, per fer-te cas he amollat es canterano i tot ha caigut.

ISABEL: Però, Clara, si pareix que la mar t'ha tret! Què ha set aquest remoll?

CLARA: Però, Belita, què has fet amb so fil? I per què també tens ses cames enrotllades?

ISABEL: No facis tantes preguntes i digues per què feies aquellos crits.

CLARA: Perquè quan he amollat es canterano m'ha caigut damunt un peu. Però, Isabel, quin embolic de fil!

ISABEL: No facis tants d'espants i ajuda'm. Jas, agafa aquest cap i comença a cabdellar.

CLARA: No veig que així arregli res. Que no seria millor que tallàs es fil?

ISABEL: Déu mos en guard! Que és s'última troca que tenc per acabar es cobertor!

CLARA: Que ja seria s'hora, perquè t'has passat més de deu anys fent ganxet.

ISABEL: Hala, extremada, deu anys! El vaig començar quan sa tia Paca es va morir, al cel siga. Mira, passa es fil per baix des meu braç, enrotlla, cabdella... Hala, vets com ja es veu més aclarit?

CLARA: Si tu ho dius...

ISABEL: Clar que t'ho dic... Mira, ara passa-ho per damunt des meu peu... Ara fé sa volta... i ara passa-ho per damunt de s'espata de sa cadira...

CLARA: Ai... ai... ai! No m'ho digues tot a la junta! Primer, què?

ISABEL: No et posis nerviosa, que entre s'ensurt que m'has dat i s'embolic de fil jo ja estic a punt de tenir un atac de nirvis.

CLARA: Ara resultarà que en tenc sa culpa jo, a sobre que ho he fet per ajudar-te...

ISABEL: Hala, callem. Sols faltaria que mos posàssem a discutir.

CLARA: És que, Isabelita, no sé com has aconseguit enredar es fil tan ben embullat. En qüestió d'embull és una obra d'art. Maleït cobertor, que fa més de deu anys que fas ganxet.

ISABEL: Hala, extremada! Vaig començar s'any que es va morir sa tia Paca, al cel siga! I això des deu anys ja és sa segona volta que m'ho dius.

CLARA: Jo allò que sé és que et passes la vida fent ganxet.

ISABEL: I no et queixis, que tens unes cortines, un cobertor, unes puntes...

CLARA: No em retregues ses coses que m'has fet, que ja ho sé, ja ho sé, sí, Isabelita, que ets una bona germana.

ISABEL: I quasi ta mare, perquè quan vares néixer jo ja tenia onze anys i et vaig dur a coll fins que en tengueres set.

CLARA: Mai serà tant... que es papà sobretot sempre et dava sa raó a tu. Mira, ara he trobat es cap des fil... o un d'ells.

(Se sent un terrabastall i uns quants trons uns darrere els altres... Les dues germanes s'aixequen cridant.)

CLARA: Belita, Isabel, que ve la fi del món!!

ISABEL: No t'espantis, que no serà res! *(Se sent un altre tro.)*

CLARA *(amagant-se davall la taula)*: Ai, ai, Belita, que es puig des Molins s'ha esfondrat!

ISABEL: Però què dius? Surt de davall sa taula!

CLARA: Sí, sí, et dic que es puig des Molins s'ha esfondrat! Que un dia passejant per allí es *tio* Pere va dir: «Això algun dia s'esfondrarà»!

ISABEL: Però no sigues bamba. Què s'havia d'esfondrar?

CLARA: Sa cova des moros, que tot és ple de forats!

ISABEL: Quina cova des moros? Si això que hi ha an es Molins són ses tombes fenícies!

CLARA: Idò també han caigut i també sa cova des Babel-Ued.

ISABEL: Clara, surt de davall sa taula i no digues més barbaritats, que ses tombes des fenicis tenen més de dos mil anys i allò no...

CLARA: I després de dos mil anys encara trobes que no s'han d'esfondrar?

ISABEL: Hala, calla, no saps què et pesques. Crida na Rita, que ella mos dirà què ha passat.

CLARA: Crida-la tu, que jo es tremolor que em fan ses barres no em deixarà parlar! Ai, es Molins, ai, quina llàstima! Ja no podrem anar a sa *merienda popular*.

ISABEL: Clara, torna en tu! Mira com te n'has endut es fil!

CLARA: Encara penses en so fil? I no sents que ja mai més podrem anar a berenar an es Molins, que sa mamà mos feia farinetes i truites amb patates, melons i xíndria?

ISABEL: Vols acabar de xumisclar? I surt d'una volta de davall sa taula, que ses tombes des fenicis i sa cova des Bab-el-Ued, com els vulgues dir, encara són an es seu lloc.

CLARA: Ja ho veuràs... ja ho veuràs com tenc raó.

ISABEL: Hem de saber què ha estat aquest remoll i, si no hi vas tu, ja cridaré na Rita, que ella també ho haurà sentit. (*Se'n va cap al fons i crida:*) Rita! Rita! Rita!

CLARA: Vets com no contesta? Alguna cosa grossa ha passat. També deu plorar per això des Molins!

ISABEL (*tornant a cridar*): Rita! Rita! Que no em sents?

RITA (*de dins*): Sí que et sent..., però no puc contestar! Ja... ja...

ISABEL: Ja... què? Rita! Rita!

CLARA: Vets com això que ha passat és més seriós que no vols creure? Ai, aquelles *pasacalles* i ses *meriendas de San Ciriaco*!

ISABEL: Mira, Clara, que pareixes una boixa! Surt de davall sa taula i deixa de xumisclar! Alerta amb so fil!

CLARA (*sortint de davall la taula*): Ja surt... ja surt! Jas es fil...! Ai, aquelles *meriendas*... (*Xumiscla.*)

ISABEL: Acaba de dir bambades, que ja m'estàs espantant! Però bé, si estàs més groga que un pixacà! Mira que pensar que ses tombes fenícies s'han esfondrat! I per què, posats a creure desastres, no creus que es campanar de la Catedral ha caigut?

CLARA: Ah, no... no! Sense es campanar, Eivissa ja no seria Eivissa. M'estim més que hagin set ses tombes fenícies i sa cova des Bab-el-Ued. M'assec, que ses comes no m'aguanten.

ISABEL: Quin matí! Quin matí...! Primer tu amb so penjador i es canterano, llavors aquesta remorel·la i tu com a boja inventant històries rares. (*Toquen a la porta i na CLARA fa un crit i es torna a amagar davall la taula.*)

ISABEL: Però, Clara... Clara, que només han tocat a sa porta! Ja m'estàs preocupant. Surt i vés a obrir.

CLARA: Sortiré, però vés a obrir tu. (*Surt de davall la taula.*)

ISABEL: Com sempre som jo, tot ho faig jo. (*Surt i torna a entrar acompanyada per n'UTE.*) Passi, passi, que estam amb una tribulació...!

CLARA: Que també ha sentit es terratrèmol?

ISABEL (*cabdellant el fil que s'ha endut de remolc*):
Aquí sa meua germana Clara.

UTE (*vestit amb una bata i calcetins, com un boix*):
Tant de gust... i per això de sa remor... bé... per això he vengut.

CLARA: Que també ho ha sentit?

UTE: Sí... sí... Miri, si em permet seure, perquè tenc ses cames que no m'aguanten...

ISABEL: Seg a perdoni. Es veu que hi ha passa de cames fluixes. Vostè dirà.

UTE: És que pujava...

CLARA: A vore si també ha sentit es terratrèmol.

UTE: També hi ha hagut un terratrèmol?

CLARA: I per què diu «també»?

UTE: És que a casa ha caigut es canterano, sa pedra, es *güelo* i la *diosa* Venus.

ISABEL: I han set es trons que s'han sentit?

CLARA: Aquella remorel·la ha set a ca seua?

UTE: Sí... sí..., per això venia. Ai, mos perdonaran.
(*Mentre parlen, na ISABEL li dóna la troca que ella aguanta.*)

CLARA: Bé, de dos mals, es més petit. Naltros mos creïem que es puig des Molins s'havia esfondrat.

ISABEL: T'ho creies tu. Seu, Clara, i assossega. Això des Molins és una fantasia seua, però s'ensurt ha set de veritat.

CLARA: De manera que es terratrèmol ha set a ca seua?!

UTE: Si li vol dir així... Sí, quasi ho ha set, un terratrèmol.

ISABEL: Però a la fi qui s'ha fet mal? Tenga, vagi cabdellant.

UTE (*cabdellant mentre parla*): Es *güelo*, la *diosa* Venus i sa pedra.

CLARA: Quina pedra?

UTE: Sa pedra de marbre des canterano.
ISABEL: Però això res. Però, i es *güelo*?
UTE: Es *güelo* té igual, allò que em sap més mal és això de la *diosa* Venus.
CLARA: Però i es *güelo*, per què diu que això res?
UTE: Perquè només s'ha fet un forat a un ull.
ISABEL: Ah! I diu «només»?
UTE: És que la *diosa* Venus s'ha romput sa panxa i un braç.
ISABEL: A vore si ho aclarim. La *diosa* Venus deu ser una estàtua.
UTE: Sí, però molt antiga, que era un record des *bisagüelo* Utebiet. Estic tan trist... (*Xumiscla.*)
ISABEL: Però, i això des *güelo*? És per estar més trist! Caram! La *diosa* Venus no és més que una estàtua, per antiga que siga.
UTE: No... no... sí... vull dir sí... Ai, ara me n'adon que no m'he presentat.
CLARA: A bona hora.
UTE (*aixecant-se i deixant el fil damunt la cadira*): Som n'Utebio de la Roxefucal. (*Es torna a asseure després de fer una reverència.*)
LES DUES: Ute de què?
UTE: Utebio, però perquè siga més bo de dir em diuen Ute.
CLARA: Molt bo de dir, però és nom de ca.
ISABEL (*donant una colzada a la germana*): Bé, vol dir que és una mica particular.
CLARA: He dit allò que volia dir i, també, per què diu

«Ute» en lloc d'«Eusebio»? Perquè es deu dir Eusebio...

UTE: Sí... sí. Ja veuran. Com teníem un *tataragüelo* que ho deia així... idò així mos varen batiar a tots per fer-lo quedar malament.

ISABEL: I pareix que es seu llinatge no és eivissenc.

UTE: No, ara no ho és, abans en temps des *tataragüelo* sí, que era Riera, però es papà una volta que vàrem viure a França ja va dir que era més polit aquest altre.

LES DUES: Ah... ah... ah...!

ISABEL: Parlant d'una altra cosa, tornem a això des *güelo*. Que no ha dit que s'havia fet mal a un ull?

UTE: Sí, però no és res.

ISABEL: Què vol dir que no és res, havent-se fet mal a la vista?

UTE: Sí, s'ha fet un forat a un ull, però aferrant-li un paper per darrere...

LES DUES: Un què? Aferrant... què?

ISABEL: I per darrere a on?

UTE: Per darrere es quadre.

LES DUES: Ah... que és un quadre!

UTE: Sí, un retrat des *güelo*, son pare des papà. Ah!, ara me'n record que no els he dat expressions de part seua i que perdonin per sa remor.

ISABEL: Ja està perdonat. Li doni ses gràcies de part nostra.

UTE: M'ha dit que els diga que ja vendrem a oferir-los sa casa, és a dir, fer-los sa visita de compliment...

Ja veuran, ja veuran. Tot es que el veu es gira.

CLARA: I per què es giren?

UTE: Bé... bé, potser és lleig que jo ho diga... però és molt ben plantat i molt jove.

CLARA: Però bé, quin *fenómeno*!

UTE: Un què?

ISABEL: Vol dir una cosa mai vista...

UTE: Bé, jo no diria tant, però quasi sí. Jo duc bata perquè ell vol que jo també parega jovenet...

CLARA: I de passada que ell parega un pipioli.

UTE: Un què?

ISABEL: Res, ha fet una comparança.

UTE: Davant ell no em diguen de vostè, em tractin de tu.

CLARA: No tenga por. I tornant a això des terratrèmol... així que tot aquell terrabastall ha set que ha caigut es canterano.

UTE (*interrompent*): No, no... sa pedra, la *diosa* Venus i es *güelo*.

ISABEL: Es retrat des *güelo*, entenguem-mos.

CLARA: Però així i tot, per no haver set més que una pedra, una estàtua i un retrat, no m'explic com ha fet tanta remor.

UTE: És que jo era damunt s'escala per penjar es retrat i es papà aguantava s'escala i he caigut damunt es papà, que s'ha aferrat a la *diosa* Venus i jo a sa pedra des canterano, i es *güelo* ha caigut damunt es papà.

CLARA: Vaja, que ha set una caiguda en cadena.

UTE: Tot a la junta. (*Na ISABEL li dóna el cabdell i ell, mentre parla, cabdella fil.*) Però no mos hem fet mal, ha set un miracle. Clar que la *diosa* Venus no sé com es podrà arreglar. Quina desgràcia, tan antiga que era!

ISABEL: Tot té remei llevat de la mort.

CLARA: En fer-li una panxa nova...

UTE: I un braç...

ISABEL: També ha quedat manca?

UTE: També... No poden pensar que guapa que era. (*Xumiscla.*) Però les estic entretenint. (*S'aixeca i els dóna el cabdell.*) Tenga... encara he d'anar an es pis de dalt a disculpar-me. Ja he anat a casa de sa seua vesina.

ISABEL: Na Rita. Que també s'ha espantat?

UTE: Sí, perquè ha obert i quan jo li he començat a dir això de sa remor ha tancat de seguida i he sentit que corria. Bé... molt de gust d'haver-les conegut. Es papà estarà molt content de visitar-les.

CLARA: Igualment. Es dia que vulguen espantar algú, ja saben a on mos tenen.

ISABEL: Bé... bé..., no ha set res... Ja està aclarit. Ja sap a on tenen ca seua. Ja tendrem es gust de rebre'ls. Ja vendran... ja vendran.

UTE (*anant-se'n de recules*): Gràcies... ja vendrem... i ja veuran es papà, ja el veuran. Estiguen bones. (*Surt acompanyat per na ISABEL.*)

ISABEL (*entrant*): Però quin matí..., quin matí! No has vist que ben educat i com alaba son pare?

CLARA: Allò que he vist és que s'ensurt que mos ha dat no s'arregla amb unes disculpes i una hora de xerrameca.

ISABEL: Però, has vist son pare quin llinatge s'ha inventat per fer es senyor?

RITA (*de dins, cridant*): Al·lotes! Que no heu tengut molt d'ensurt?

CLARA: Rita! Però, Rita...! Com és que no mos contestaves?

ISABEL: Jo t'he cridat sis o set voltes i tu sense contestar!

RITA: Per què? Idò perquè de s'ensurt que mos ha dat mos ha agafat diarrea.

CLARA: Què diu?

ISABEL: Que els ha agafat cagueta.

CLARA: A ses tres?

RITA: A ses tres. I, com sabeu, no tenim més que un excusat. Ses meues germanes es repartien s'orinal, ara una ara s'altra.

CLARA: Però quines escagarrinades!

ISABEL: Filla meua, tant valtros com sa meua germana sou unes extremades. An aquesta li ha dat per creure que es puig des Molins s'havia esfondrat.

CLARA: I era per creure-ho, amb tant de tro!

RITA: Jo no he sabut què havia set i quan aquest jove de sa bata ha vengut a tocar a sa porta i m'ha començat a contar no li he pogut contestar perquè m'ha agafat una rampa de mal de ventre que he hagut de córrer cap a s'excusat escapada. I parlant

d'una altra cosa, què teniu an es foc, que sent olor de socarrat?

ISABEL (*sortint corrent*): Ai, ai... ai, ai...!!

CLARA: Ara veuràs com es fideus a la Cristina s'hauran socarrat. Què t'ha paregut aquest jove?

RITA: Que ja és molt crescut per anar vestit de bata. Pareix un home disfressat de boix.

CLARA: Ui, si el sentisses alabar son pare. Li pareix que és tan perfecte que quan ell passa sa gent des carrer es paren a mirar-lo.

RITA: Si no és bambo, poc li falta. Mira que voler anar en calçons curts i bata a sa seua edat! I que no sents molta olor de socarrat?

CLARA: Clar, i què vols que faci? Ja dinarem d'una altra cosa. (*Cridant:*) Isabel, no et posis a rascar s'olla, que demà ja ho farà sa criada!

ISABEL (*sortint*): No rascava s'olla, sinó que cremava pell de taronja perquè es vesins no sabessen que havíem cremat es dinar.

CLARA: Mira què la preocupa! Es vesins que s'olorin es darrere.

ISABEL: Clara, no sigues mal parlada!

RITA: Bé, i amb tot encara no sé per què ha set tanta remor. Què els ha passat?

ISABEL: Que s'al·lot era damunt s'escala penjant un retrat. Son pare aguantava s'escala i s'al·lot li ha caigut damunt.

CLARA: I llavors, aferrant-se a sa primera cosa que ha trobat, han romput una *diosa* Venus, sa pedra de

marbre i es *güelo*, tot per en terra amb pare i fill igual.

RITA: I sa senyora i es *güelo* s'han fet molt de mal?

ISABEL: Rita, que no era una senyora, sinó una estàtua.

RITA: Una mulata, però mesquina..., i es *güelo*?

CLARA: Rita, que no s'ha fet mal ningú, no enredis.

RITA: Més val així. Me'n vaig, que sent n'Aulèria que em crida. Deu anar altra volta d'escorrimenta, li faré substància d'arròs... Me'n vaig. (*Na RITA se'n va.*)

ISABEL: Posa-li batafaluga! He posat caldo a escalfar, farem una sopeta.

CLARA: No creus que mos vendria bé una bona tassa de til·lo?

ISABEL: A tu! Jo no em creia que es Molins s'esfondrassen. Agafa sa troca, no l'emboliquem després que ha costat tant!

CLARA: Amb tot això que hem passat i ni un moment t'has oblidat de sa maleïda troca.

ISABEL: No comencem i anem ses dos a vore què feim per dinar. (*Toquen a la porta.*) I ara qui deu ser an aquesta hora? Bé, ara ho sabrem. (*Surt i torna a entrar acompanyada per n'UTE.*)

CLARA: Altra volta...?

ISABEL: Passi, passi.

CLARA: Pot passar, però anàvem a dinar.

UTE (*mig avergonyit*): Sí... sí..., ja sé que és mala hora, però... però...

CLARA: Però... què?

UTE: Com que he parlat tan bé de vostès an es papà...
que eren tan bones persones, que eren tan... tan
guapes... i tan... que té moltes ganes de conèixer-
les.

ISABEL: Va, gràcies. Li diga que tendrem molt de gust
demà a la tarda...

UTE: Gràcies per això de demà a la tarda però... es
papà... és darrere sa porta esperant.

LES DUES (*fent uns «Ah!» de tots els colors*): Ah... oh...
oh... oh!

ISABEL: Ah... que passi... que passi...

CLARA: Que passi... encara que anàvem a dinar.

ISABEL (*donant una empenta a la germana quan
n'UTE surt*): Calla... calla. No facis aquesta cara
i dissimula.

CLARA: Quina barra, venir a s'hora de dinar! Desfés-te
d'ells de seguida.

ISABEL (*sortint i tornant a entrar acompanyada per
n'UTE i D. GUME*): Passin.

UTE (*cap a son pare*): Ja... veu... ja veu... que...

D. GUME (*entrant, fet un cromó*): Senyores... senyores...
(*Fa una reverència que es cuida ajeure. Les
germanes fan una espècie d'agenollada.*)

ISABEL (*mig esparverada*): Ah..., quin senyor... més...
més...

CLARA: Més... vi... vi... (*La germana li dona una
colzada.*)

ISABEL: Passin, si són servits...

D. GUME: Senyores, es meu fill m'havia dit que eren molt guapes però ha quedat curt. Són dos autèntiques belleses.

CLARA: Bé, no som lletges però no n'hi ha per ajeure's.

ISABEL (*fent una mala mirada a la germana*): Vostè, que és molt amable. (*Va donant colzades a na CLARA.*) Si volen seure...

CLARA: Poden seure, però anàvem a dinar.

ISABEL (*una altra colzada*): Ah, és igual, és igual!

UTE: Ai... papà, ja tornarem un altre dia... És que es papà tenia tantes ganes de conèixer-les que em deia: «Fé via...».

D. GUME: Té raó, es petit. Ses ganes de conèixer aquestes senyores tan bones i tan guapes han fet que avançàs sa visita. (*S'asseu.*) Ja em perdonaran... Em dispensin que m'assega perquè hem tengut un matí...! Un matí! Sa caiguda des meu *nene* amb tota la resta! Oh, no els ho vull contar! Que ja deuen haver sentit es trons!

CLARA: Es terratrèmol.

(*Les dues germanes segueixen estant dretes.*)

ISABEL: Sí, ja hem sentit que alguna cosa els passava.

D. GUME: No ho sap bé... Tenim una casa...! Bé, quasi no es pot contar: ni es pot passar ni es troba res... sobretot sa cuina... no s'ho poden ni imaginar. Avui haurem de dejunar.

UTE: Papà, anem, idò, a preparar alguna cosa per dinar.

D. GUME: Què, fill meu? Però bé, aquest al·lot! No sap ni què diu! Què podem preparar ni fer si no es pot ni passar, no diguem a sa cuina...? Després de tot, ningú es mor per estar un dia sense menjar.

ISABEL: Bé..., si... si volen quedar a casa...

CLARA (*mirant la germana amb cara de pocs amics*): Què?!

D. GUME: No... no... no les volem molestar... encara que seria un favor... que, bé..., no tendria greu... Seria... bé, un favor caigut del cel... Sí... seria com si Déu hagués enviat uns àngels.

CLARA: Uns àngels que anaven a dinar. (*La germana li dóna una colzada.*)

ISABEL: Tendrem molt de gust d'ajudar-los a sortir d'un mal pas, així que si volen quedar...

D. GUME (*interrompent*): Quedam, quedam, ja que han insistit tant!

CLARA: Ah... si encara serem naltros ses... (*Es toca la barra.*) N'hi ha... n'hi ha...!

ISABEL (*interrompent la germana*): Bé..., idò vaig a sa cuina a preparar alguna cosa... Seu, Clara, i tu, Ute..., que serà un momentet.

D. GUME (*aixecant-se*): Vostè és sa nostra salvació, un àngel baixat del cel. (*Fa un cop de taló a l'estil militar.*) Sa providència celestial, una...

CLARA: Una bambarrenca.

D. GUME: Una què, diu?

ISABEL: No li faci cas... Vaig a preparar es dinar, que no serà mal de fer. (*Surt fent capades cap a la germana.*)

CLARA (*alçant la veu*): Posa es fideus cristinos a escalfar!

D. GUME (*asseient-se*): Sega, Claret, perquè vostè deu ser sa germaneta petita.

CLARA (*que s'asseu enretirant-se d'ell*): Sa mateixa.

D. GUME: S'assega devora jo. (*Ell s'acosta, ella s'enretira.*) Vaja... vaja, amb sa vesineta! Seu també, Ute, i així parlarem tots.

UTE: Papà, vols que vagi a muntar sa botella de vi que mos regalaren ses altres senyores?

D. GUME (*estirant-lo i fent-lo seure*): A bona hora vas a trobar sa botella... Com ha quedat sa casa! Però, com diu sa dita, *no hay mal que por bien no venga*. Ara hem fet sa coneixença d'aquestos dos àngels, aquestes preciositats!

CLARA: Naltros els esperàvem demà a la tarda després de dinar i d'haver fet sa becadeta.

UTE: Es papà no feia més que dir-me que fes via, que...

D. GUME (*interrompent-lo*): Que tenia moltes ganes de conèixer aquestes belleses.

CLARA: Gràcies, molt agràides. Bé, i parlant d'una altra cosa... I tu, Ute, què has estudiat?

UTE: Jo... jo, com...

D. GUME: Ell ha estudiat, com jo, an es millors col·legis. Jo he passat quasi tota la meua vida d'universitat a universitat.

CLARA: I quina carrera té?

D. GUME: Unes quantes... unes quantes..., i es meu fill igual.

UTE: Papà... que jo... jo...

D. GUME: Tu a callar! Que no he conegut mai al·lot més poc vanitós, no sap fer-se valer.

UTE: Bé, sí... jo vaig aprendre electricitat...

D. GUME: Veu... veu? Com si fos un electricista qualsevol. És perit en qüestions elèctriques d'*alto standing*.

CLARA: I això què vol dir?

UTE: Que sé arreglar un llum que s'hagi destorbat.

D. GUME: Hala... calla... calla! Què li hem de fer! És així.

CLARA: Però vostè quina carrera exerceix?

D. GUME: Moltes... moltes... gràcies an es meus coneixements tan extensos.

UTE (*que ha escoltat son pare amb la boca mig badada*): Ai... papà, papà...

D. GUME: «Papà, papà...», què et passa? No vol que jo diga allò que som, com que és d'aquesta manera... Bé, i anant a una altra cosa... Tenc entès que vostès són ses madones de s'edifici.

CLARA: No de tot. Sols és nostro la mitat. S'altra mitat és d'un amic des papà. Vaja, ara des seus hereus.

D. GUME: Així, ocupen es tres pisos?

CLARA: No... es de baix el tenim llogat, i an es de dalt hi vivien ses ties, al cel siguen.

D. GUME: Ah... són...

UTE: A l'altre món.

D. GUME: Calla! Ai, perdoni s'al·lot.

CLARA: No tenc de què, són mortes fa sis anys i ara és buit.

D. GUME (*atracant-se cap a na CLARA*): Ah... ah...!
Buit... buit... buit...? Com que és buit?

CLARA: Bé... buit. Allò que s'entén per buit és que no hi viu ningú, però es pis està moblat.

D. GUME: Moblat? Com que moblat... Que bé... que bé...!

CLARA: Bé? Per què?

UTE: No, es papà vol dir que bé... que no tenen ningú que els faci remor.

CLARA: Sí, això és igual, però... per què ha dit que bé que estiga moblat?

D. GUME: Això he dit? Jo?

UTE: Es papà... que bé que així el poden llogar.

CLARA: No en tenim idea.

D. GUME: I no es troben totes soles?

CLARA: Tenim vesins i mai mos hi hem trobat.

D. GUME: Sa cosa rara és que no s'hagin casat. Sent tan guapes i... amb tan bona posició....

CLARA: No mos passa d'hora... i sí que tenim molts d'amics... Bé, això no vol dir que algun dia no mos casem.

D. GUME: Que bé que estiguem vesins!

UTE: A s'altra casa a on estàvem també hi havia dos vildes molt riques i vivien totes soles, com vostès.

CLARA: Ah, estaven a una altra casa?

D. GUME: Era molt humida.

UTE: Sí, mos en vàrem anar perquè...

D. GUME (*interrompent*): Perquè no tenia sol, aquella casa...

UTE: I també per...

D. GUME (*donant una empenta a n'UTE i fent-lo caure de la cadira*): Aquest al·lot! Però què fas? Sempre remena.

CLARA: I deia que eren vildes... I jóvens?

UTE: Vellantigues, però molt riques.

D. GUME: Fill meu, sigues ben educat, això no es diu.

CLARA: No ha dit res de mal...

D. GUME: Bé... bé..., he... he... pensat... pensat que...

UTE: Que tenen un pis buit.

D. GUME: Mirau què se li ocorre!

CLARA: Es seu fill pareix que sabia què anava a dir.

D. GUME: Sap per què ho diu? Perquè en vista de com mos ha quedat sa casa he fet un comentari, cosa lògica en sa nostra situació actual. Si trobàssem una altra casa per dos o tres dies...!

CLARA: Ja veig per on va.

D. GUME: Si poguéssim passar an es pis de vostès...

CLARA: A casa?!

D. GUME: No... no..., an es pis que tenen buit... Seria per dos dies, mentre preparàvem sa casa, que ja sap, ara és... en fi, no es pot habitar.

CLARA: Sí..., però... és... que...

D. GUME: No... si tenen inconvenient, no, perquè mai els voldríem causar sa més petita molèstia.

CLARA: No, ja veurà... és que, encara que es pis és independent, s'entrada des dos pisos és sa mateixa, així ses ties es trobaven més acompanyades.

D. GUME: Això no és ningun inconvenient!

UTE: Sí, papà, perquè pareixeria que estàvem junts... sent dos hòmens...

D. GUME: Quins dos hòmens? Tu i jo? Tu no ets un home.

UTE: Papà! Home, papà!

CLARA: Sí... sí, això... encara que n'Ute siga un... jovenet... és...

D. GUME: Un boix!

CLARA: Sí... un boix... però molt crescut, vaja... ben crescutet.

D. GUME: Sí, ha crescut molt per sa seua edat.

CLARA: I quants anys té?

UTE: Denou.

D. GUME (*interrompent*): Passa des nou.

CLARA: I ben passat, segons es veu.

ISABEL (*entrant*): Es dinar acaba de coure.

D. GUME (*aixecant-se fent una reverència*): Senyoreta, encantadora Isabelita, sega... Faltava vostè perquè sa casa paregués un paradís.

CLARA: Però bé.. quanta *pepena*!

D. GUME: Més se'n mereix!

CLARA: De *pepena*?

ISABEL: Calla... calla, Clareta... no ho emboliques... M'ha paregut sentir que parlaven des pis de ses ties.

D. GUME: Ah... sí... sí, ha sentit bé. Sap com tenim sa nostra casa. Com ha quedat! I si vostès mos deixassen es pis per quatre dies...

CLARA: Havia dit per dos.

D. GUME: Bé, per dos o per quatre..., és un dir.

ISABEL: Ah, que era això! Miri... miri, *don... don...*

D. GUME: D. Gumersindo, Gume per a vostès.

CLARA: Quanta familiaritat!

D. GUME: Així ha de ser, som vesins. Bé, què diu sobre es pis?

ISABEL: Bé, tenint en compte que s'entrada és sa mateixa porta i vostès són dos hòmens... dic... és violent... però dic que no.

D. GUME: Que no de què?

ISABEL: Que no els llogam es pis.

D. GUME: No... no! Si no seria llogar... és a dir... pagant, no. Era... seria deixar uns dies com a signe d'amistat. No, llogar no! Això seria més seriós.

CLARA: I més car.

ISABEL: No em mal interpreti, i no és per pagar o deixar de pagar, és que vostès són dos hòmens.

D. GUME: Ah, que és per això! Però de veres creu que n'Ute és un home?

UTE: Papà!

D. GUME (*cap al seu fill*): Calla! Ja n'havíem parlat. I si és per això... idò... idò... un dia d'aquestos hi haurà una dona, si és que tenen inconvenient... perquè vendrà... vendrà una germana meua.

UTE: Quina germana?

D. GUME: Ute, fill meu..., «quina germana»... «quina germana»... Sa teua tia Jaquelin... Sí, na Jaquelin... Que fas cadufos?

UTE: Quina tia?

D. GUME: Na Jaquelin..., sa mea germana. Sa teua tia francesa de França, que t'estima tant. S'assemblen com dos gotes d'aigua.

CLARA: Sí..., però sa cosa rara és que li venga tant de nou i que no se'n recordi que té una tia.

D. GUME: Clar que sí que se'n recorda! És ver, fill meu, que sempre t'has estimat sa tia J-a-q-u-e-l-i-n?

UTE (*tot escagassat*): Ah... ah..., sí... sí..., sa tia... tia! Clar que sí... sí!

CLARA: Aquesta germana seua vendrà a viure amb vostès?

UTE (*espantat*): A viure?!

D. GUME: No, avui mateix he rebut notícies que vendrà a passar uns dies amb naltros.

CLARA: Idò vaja casa per rebre visites!

D. GUME: Per això... per això només quatre dies que ella serà aquí.

CLARA: Primer havia dit dos dies.

ISABEL: Bé..., dos dies i sent per sa seua germana, amb molt de gust li deixarem es pis.

D. GUME: I potser mentre no tenguin es nostro pis arreglat... en condicions, jo i es meu fill també hi viurem.

CLARA: Ui, ja es complica!

D. GUME: Què diu na Claret?

ISABEL: No res..., comenta que si només són es tres i uns dies...

CLARA (*interrompent*): Dos dies!

ISABEL: Encara... encara...

D. GUME: Ja està arreglat! Ja està arreglat! Ai, pensi que no dormia... de pensar que trobaria es pis fet un desastre justament ella, tan tocada i posada..., i no diguem quan es veuria la *diosa* Venus rompuda..., ja que havia set un regal d'ella...

CLARA: La *diosa* Venus? N'Ute mos havia dit que era d'un *bisagüelo* seu que li havia regalat feia anys, i que era molt antiga...

D. GUME: N'Ute havia dit això? Sempre es fica allà a on no el criden.

UTE: Però si sempre m'ho has dit!

D. GUME: He dit... he dit... Quins embolics! Sempre t'emboliques. Era un regal de sa tia Jaquelin. Ara l'haurà de vore rompuda!

CLARA (*aixecant-se i agafant la germana per un braç*): Anem... anem a acabar de preparar es dinar.

ISABEL: Clareta, que m'estrenys es braç... Ai, que em fas mal!

CLARA (*sortint i cap a la germana*): Calla... que pareixes bamba. (*Surten les dues.*)

UTE: Però, papà...! Però, papà...! I què dius, que tenc una tia?

D. GUME: Calla i baixa sa veu! M'has fet passar una mala estona!

UTE: Jo l'he passat, a sa mala estona!

- D. GUME: Baixa sa veu. Pareix que no em coneixes...
Si jo dic que tens una tia i tu saps que no la tens,
no te n'havies d'haver fet de noves. Sempre m'has
de fer costat i no fer es bambo preguntant «quina
tia?». Bambo!
- UTE: Però... això que vendrà... I d'on trauràs aquesta
tia?
- D. GUME: Quina poca imaginació que tens, tanta que
en tenc jo, que som ton pare!
- UTE: Però és que per dur a casa d'aquestes senyores
una tia que no existeix... fan falta més coses, a part
d'imaginació!
- D. GUME: Vets... vets com pareixes un pardalet caigut
des niu?! Aquesta tia seràs tu.
- UTE (*aixecant-se de la cadira i tornant-hi a caure
mirant son pare embambat*): Què...?! Què?!
- D. GUME: No cridis. Que aquesta tia seràs tu.
- UTE: Papà... papà, que saps què dius?
- D. GUME: Vaja si ho sé! Des que vaig tenir notícies
d'aquestes senyoretetes, fadrines i riques i que tenien
dos pisos i un d'ells buit.
- UTE: Les coneixies abans de venir aquí?
- D. GUME: Conèixer, conèixer, no. Me n'havien parlat
ses senyores de s'altra casa, i vaig intuir que era
allò que necessitàvem. A més, aquelles senyores
de cada volta es tornaven més tacanyes.
- UTE: Així que hem llogat es pis pensant...
- D. GUME: Pensant i creient que aquestes senyoretetes
seran sa nostra salvació.

UTE: Sa nostra...?!

D. GUME: Salvació, sabent que actualment ses nostres finances estan molt minvades.

UTE: Dit més clar: no tenim un punyeter canet.

D. GUME: No cridis! No és que estiguem apurats... però hem de combinar ses coses de manera... que seguim vivint com fins ara... com un senyor, que és allò que som, i vull que tu també es dia de demà ho sigues.

UTE: Trampejant!

D. GUME: Què dius? Quina paraula més lletja! Això no es diu!

UTE: Idò com es diria això que jo, essent un home, vulgues no vulgues m'hagi de tornar una senyora que és tia meua?

D. GUME: Supòs que te'n recordes d'aquell carnaval que ses senyores de s'altra casa et varen vestir amb roba seua i varen fer tants d'espants de mirar-te, perquè, fill meu, talment pareixies una senyoreta de bona casa.

UTE: Sí, ja me'n record... I què? Ai... ai..., no m'ho digues! Quina barbaritat!

D. GUME: Ninguna barbaritat. De seguida que jo et vaig vore vestit de senyoreta, ja vaig intuir que algun dia mos serviria. Idò mira, ja ha arribat s'hora.

UTE: Cada volta que parles de ses teues intuïcions, jo ja tremol.

D. GUME: Perquè ets un cagueta que no saps anar pel món.

- UTE: I tu et creus que hi saps anar molt?
- D. GUME: Clar... clar...! Que no vets que en aquest món *el que no corre vuela?* Que no vets com vivim? Sempre he set un senyor i vull seguir sent-ho.
- UTE: Però, papà, seriosament! Per què no fas servir sa teua bona presència, sa teua simpatia per trobar un bon lloc de treball?
- D. GUME: Un què?
- UTE: Treball... feina...
- D. GUME: Feina... jo? Vets com no saps anar pel món? Mira, feina... jo, justament jo... Mira, tots es que treballen de seguida s'envelleixen i estan fets un oi.
- UTE: Sí, però viuen tranquils i sense preocupacions.
- D. GUME: Això no té ningun mèrit. Més tranquil que jo no hi ha ningú.
- UTE: Però, papà... papà...!
- D. GUME: Però res, està decidit. Si aquestes senyoretas són tan pudoroses que per deixar que passen an es seu pis ha de venir sa meua germana, tu, ja està resolt.
- UTE: I jo m'he de sacrificar, enganyar aquestes pobres dones.
- D. GUME: Pobres? Carregades de sous, vols dir.
- UTE: És que jo no em vull disfressar de dona.
(*Xumiscla.*)
- D. GUME: Tu faràs allò que jo et diga, que per això jo som ton pare i tenc s'obligació d'encaminar-te.
- UTE: I això és encaminar-me?!

ISABEL (*sortint*): Quan siguen servits, poden passar an es menjador.

D. GUME (*aixecant-se i fent un cop de taló a l'estil militar*): Ha parlat per boca d'un àngel. Vostès són sa nostra providència, dos àngels que Déu ha enviat. Això precisament estava dient an es meu fill. Bé, estimada... quan vostè vulga. (*Surt darrere na ISABEL i es gira cap a n'UTE.*) Vets...? Vet aquí la madre del cordero. (*Surt.*)

UTE (*mig plorant*): La madre del cordero seré jo. (*De dins fan un crit d'«Ute!».* Aquest fa un bot espantat.) Ja vénc!

TELÓ

FI DEL PRIMER ACTE

SEGON ACTE

El mateix escenari que en el primer acte. Quan s'aixeca el teló na ISABEL seu i fa ganxet. Na CLARA passeja nerviosa.

CLARA (*vestida amb bata d'aixecar-se de dormir*):

Isabel, m'estranya que sent tan intel·ligent sigues tan crèdula. Saps que avui ja fa deu dies que estan a casa i sa germana sense comparèixer?

ISABEL: Dona, no et posis nerviosa. Diuen que sa germana no es troba bé per embarcar-se.

CLARA: I tu te'ls creus? Saps què et dic? Que crec que sa tal germana no existeix.

ISABEL: Clareta..., no sigues tan mal pensada! Una cosa així no hi ha ningú que se la inventi.

CLARA: Tu vés creient-te tot allò que diu aquest senyor, que pareix que ha sortit des conte de *Las mil y una noches*! No te'n recordes que sa primera volta que va parlar de sa seua germana es seu fill va parèixer que no sabia de què li parlava?

ISABEL: Ja hi tornes, Clareta? Sí, aquell dia que arribaren em vares agafar per un braç i em dugueres a sa cuina per dir-me això mateix. Mira, igual que allò de s'esfondrada des Molins! Clara... tens una imaginació que no et guanya ningú inventant coses.

CLARA: Belita... Déu faci que siga així perquè ell, amb tantes alabances i afalacs, em pareix més fals que es paper d'estrassa.

ISABEL: No ho crec. Ja sé que és apegalós, però no pareixen males persones.

CLARA: Es seu fill no, mesquí, sempre vol ajudar.
S'altre dia va arreglar es penjador i sa cama des canterano.

ISABEL: I ahir va arreglar es llum des passadís. Sí, vol ajudar en tot.

CLARA: Més motiu per pensar mal i que no tenen intenció d'anar-se'n.

ISABEL: Però, Claret... no digues aquestes coses...!

CLARA: No veus que això de n'Ute sempre volent ajudar pareix que és que s'al·lot té vergonya i vol pagar d'alguna manera?

ISABEL: No sigues tan mal pensada.

CLARA: I tu no ho sigues tan poc. Ja veus quina comèdia a s'hora de dinar: «quasi no tenc gana», «és per no fer-los un lleig»... i llavors es menjaria es ble d'un llum, fent sa gata maula!

ISABEL: Jo estic contenta: feim una bona obra, a naltros mos sobra.

RITA (*de dins*): Al·lotes! Quines novetats hi ha?

ISABEL: De quines han de ser?

RITA: Dona, que si aquesta germana es sap quan vendrà.

CLARA: D'això parlàvem, que van passant es dies i sa tal germana ni cuita ni crua.

RITA: Heu de fer un cap o s'altre, perquè sa gent ja mormola.

ISABEL: Mirau què la preocupa. Mentre parlin de naltros no xerraran d'altres.

RITA: Sí..., vés dient... si sentisses...

ISABEL: Val més no sentir.

RITA: I s'al·lot?

CLARA: Què passa amb s'al·lot?

RITA: Que s'altre dia per arreglar-mos es llum va muntar damunt s'escala i sa bata no estava ben cordada i se li va obrir.

CLARA: I què?

ISABEL: Callau ses dos!

RITA: Isabel, no sigues malpensada. Al revés, estic contenta d'allò que vaig vore: sé que s'al·lot va ben servit.

CLARA: De què?

ISABEL: Clara..., que no veus a on va a parar na Rita?

RITA: Ai, Isabel... Només volia que sabésseu que s'al·lot és ben sa i condret i no un *nene* com vol fer vore son pare.

ISABEL: Ai, Rita, quina parlara! Tots dos són bones persones.

RITA: N'Ute no diré que no..., però son pare té barra per dar i per vendre! Mira que estar aquí i no parlar de pagar!

CLARA: Sí, això sí que ho ha fet, però aquesta, que és més bamba que en Paneca...

ISABEL (*escoltant*): Ja baixa. De pressa, Clara, vés a vestir-te i tu, Rita, ja parlarem més un altre dia.

CLARA: Adéu, Rita... ja em contaràs més coses de...

RITA: Ja t'ho contaré. Me'n vaig a acabar de fer dissabte. (*Surt na RITA corrent.*)

ISABEL: Ai, Clareteta... només faltava na Rita.

CLARA: Espera, que encara t'he de dir una cosa... A vore si saps ser més llesta. *(Se'n va na CLARA.)*

D. GUME: Em creia que no estava tota sola, sentia a parlar.

ISABEL: Ah... eren na Rita i sa meua germana.

D. GUME: Perdoni que no l'he saludada. Bon dia, estimada Isabel. Miri, estic de sort... perquè ja fa dies que mirava de parlar amb vostè tota sola...

ISABEL: Vostè dirà... Jo també volia parlar amb vostè.

D. GUME *(molt content)*: Diga... diga...!

ISABEL: És que com ja fa dies que estan aquí convidats...

D. GUME: Senyoreta... si vol, pagarem. Però miri... jo tenc una filosofia: que quan un està a una casa a on s'estima, s'admira i es venera una persona, a vostès... parlar des sous és ofendre-les.

ISABEL: No... no és per això...! És que vostè havia dit que sa seua germana arribaria...

D. GUME: Arribarà! Arribarà, li ho assegur perquè... Vaja si arribarà!

ISABEL: Sap què és? Que sa gent...

D. GUME: No patesca... que es meu fill, vull dir na Jaquelin ja està sobre arribar, i per una altra banda... sobretot vostè. *(Tracta d'agafar-li una mà i ella s'enretira.)* Solament d'estar prop de vostè i respirar s'aire que vostè respira em fa sentir un embadaliment...

ISABEL: Ah... ara sent que sa meua germana em crida! *(Va a sortir i ell l'atura.)*

D. GUME: No se'n vagi, per favor.

ISABEL: És que...

D. GUME: Isabelita, ha de saber que sa primera volta que la vaig vore, ara fa un any...

ISABEL: Vostè fa un any que mos coneix? Perdoni, però no me'n record.

D. GUME: No, ja ho sé. Vostè anava passejant amb ses seues amigues i jo des d'aquell moment ja no vaig tenir assossec ni més pensament...

ISABEL: Sí que em sap mal que li hagi causat tant de traspals.

D. GUME: Vostè no m'ha fet ningun mal; al contrari, des d'aquell moment vaig saber que tenia cor perquè l'havia perdut.

ISABEL: Estic contenta que el tornàs a trobar, perquè es devia trobar molt en pena.

D. GUME: Isabelita, pareix que no m'entén. Miri, des de sa mort de sa meua dona... Aquella santa! Es passava es dies dins sa cuina fent croquetes de bacallà! Pot creure que no havia mirat mai més ninguna dona? Per a jo es va acabar la vida i, miri per on, vostè aquell dia passejant per s'Alamera, a les quatre de la tarda...

ISABEL: A les quatre de la tarda? Que estrany, sempre sortíem es matins.

D. GUME: Fos s'hora que fos... resumint: estic perdudament enamorat de vostè.

ISABEL (*intentant fugir*): Ah... ah... ah!

D. GUME: Que la sorprèn, estimada Belita meua, de la

meua vida i del meu cor? Diga que...

ISABEL: Que sa meua germana em crida!

D. GUME: Per favor... no se'n vagi, per l'amor de Déu...!

UTE (*entrant*): Papà... Que ets aquí? Bon dia, Isabel.

ISABEL: Bon dia... Ja me n'anava. (*Surt corrent.*)

D. GUME: Bona me l'has fet!! Desgraciat! Més que desgraciat!

UTE: Però, papà, per què et poses així? Jo no sabia a on eres!

D. GUME: A Londres era! A on havia de ser? Si en la vida alguna volta has set inoportú, aquesta te n'has endut es primer premi!

UTE: Què vols dir amb això? Que no haguera d'haver entrat veient que parlaves amb na Isabel?

D. GUME: Això mateix... això mateix! A on tens es ulls? An es cul?!

UTE: Ai... papà, com parles... no pareix cosa teua!

D. GUME: Ni teua entrar quan sa cosa més important de la meua vida estava a punt de fer-se realitat! Boc... més que boc!

UTE: Papà... però, papà... tu tan fi, tan educat. Quines coses de dir!

D. GUME: És que em faràs desbatiar. Na Isabel estava a punt i tu, amb sa teua ficada de pota quan m'anava a acceptar...

UTE: Acceptar què?

D. GUME: Està vist que tens es ulls an es darrere. És que es teu cervell no et dóna per haver-te adonat que aquesta dona està enamorada de jo?

UTE: De tu...? No... no mica.

D. GUME: Clar que no! Com no hi veus més endavant des nas!

UTE: Potser tens raó... però en aquest cas tenc motius. Sé que na Isabel...

D. GUME: De què tens motius?

UTE: De creure que na Isabel no està enamorada de tu, perquè s'altre dia deia molt contenta a na Rita, sa vesina, que havia rebut carta des seu promès, en Juanito.

D. GUME: Què? Quin Juanito?

UTE: Jo què sé, però na Isabel deia que prompte vendria i na Rita li va contestar que ja seria hora després de deu anys de festejar.

D. GUME: Qui, festejar?

UTE: Es veu que na Isabel amb aquest Juanito, que són promesos.

D. GUME: No saps què dius i què et pesques! (*Comença a passejar molt nerviós.*) Això no és ver... no pot ser ver! No vares vore com de seguida va pregar-mos perquè quedàssem a ca sua? Deixa't anar de romanços! Això t'ho inventes per no vestir-te de tia Jaquelin! I et dic que això serà avui mateix! Ai... ai!! (*S'estira en terra i comença a picar de peus.*)

UTE (*molt espantat*): Ai, papà... què tens...? què et passa?

D. GUME (*amb una veu com si fes les darreres*): Em... mor... m'estic morint... S'ha acabat...!

UTE (*volent-lo aixecar*): Ai, papà... no et moris!! No et moris!

D. GUME (*aixecant-se i tornant a caure*): Estic acabat... ben, ben acabat... tu m'has mort amb sa teua obstinació.

UTE: Ai, papà... papà, no et moris... Farem allò que vulgues... Em vestiré de tia Jaquelin, però torna en tu... no et moris.

D. GUME (*aixecant-se de cop i molt tranquil*): Hala, idò, sense més romanços puja an es pis de casa i vesteix-te de seguida.

UTE (*que no s'acaba de creure aquell canvi*): Ah, ah! Com que m'has dat aquest ensurt de mort només perquè em vestís i obligar-me a fer allò que no vull fer? Sols per això, eh?

D. GUME (*molt tranquil*): I que et pareix poc? No vets que, si sa teua tia no ve, mos n'haurem d'anar i tot se n'anirà a rodar?

UTE: Tot què? Que no has entès que na Isabel té enamorat?

D. GUME: Idò na Clara, em casaré amb na Clara.

UTE (*amb un crit*): Que t'has tornat boig?!

RITA (*de dins*): Què els passa, que no es troben bé?

D. GUME: Molt bé. Per què ho diu?

RITA: Perquè ja fa estona que sent uns crits com si algú s'estigués morint...

D. GUME: Ah, res d'això. Aquí, jo i es meu fill que estàvem assajant una comèdia per obsequiar sa meua germana.

RITA: Idò Déu vulga que li caigui millor a ella, perquè a jo m'han dat un ensurt... talment pareixien crits d'un que s'estava morint.

UTE: Perdoni, Rita, per haver-la espantat.

RITA: No és res, fill meu. I sa teua tia quan ve?

D. GUME: Ara mos estàvem arreglant per anar-la a buscar. Anem, Ute, que no siga que es vaixell ja hagi atracat. Adéu, Rita.

UTE: Estiga bona... que jo... (*Son pare l'estira i surten.*)

RITA: Déu faci que arribi bé. Però, pobre al·lot, li ha dat una estirada que un poc més el desenquaderna. (*Crida:*) Al·lotes... Al·lotes!!

ISABEL (*entrant*): Què passa, Rita? Per què fas aquestos crits?

CLARA: Passa, Isabel, passa, no quedis a sa porta.

ISABEL: Que se n'ha anat?

RITA: He cridat... no sabia si hi éreu.

CLARA: Però, Belita, passa, no quedis a sa porta! Hola, Rita, ja som aquí.

ISABEL: Que és ver que no hi és?

CLARA: Clar que és ver! I per què tanta por?

RITA: I per què té por?

ISABEL: S'ensurt que m'ha dat. Que no sabeu que m'ha fet una declaració en tota regla?

CLARA: Una declaració d'amor? Aquest pocavergonya!

RITA: Ja m'ho explicareu, que sa meua germana em crida.

ISABEL: No tencues por, que ho sabràs tot. (*Na RITA se'n va.*)

CLARA: Vets... vets, amb tantes amabilitats?! Vets que li han fet creure? A jo m'ho haguera d'haver dit, que de sa bufetada que li haguera dat l'estamp a sa paret.

ISABEL: Jo no tractava més que de ser educada. Ara només falta que em donis sa culpa, que s'única cosa que he fet ha set ser amable.

CLARA: Idò ja t'has passat, i no posis aquesta cara, que al final no ha passat res que no tenga remei. Deixa-me'l fer a jo.

ISABEL (*ploriquejant*): Què faràs? Ten en compte que n'Ute es desfà per ajudar.

CLARA: Ja ho tenc en compte, que son fill té més vergonya que son pare i que ajuda en tot allò que pot.

ISABEL (*sense parar de plorar*): Però ara què farem, que està a punt d'arribar sa germana? No els podem tirar an es carrer! En bon embolic mos hem posat!

CLARA: Com que tu no tens caràcter per imposar-te!

ISABEL: Ja hi tornes...! Jo només els vaig convidar a dinar.

CLARA: Idò ja veus què varen entendre: «Aquí, parada i fonda». An aquesta classe de senyors, si els dones sa mà, es prenen tot es braç.

ISABEL (*que segueix xumisclant*): Jo tampoc vaig fer res perquè es pogués pensar que jo estava interessada per ell.

CLARA: Però que no el coneixes? Que es creu o no es més guapo d'Eivissa?

RITA (*de dins*): Què passa, que pareix que na Isabel plora?

ISABEL: No plor.

CLARA: Sí que plora, que ara no sabem com sortir d'aquest embolic d'haver-mos posat dins sa casa aquest barrut. Que no saps, Rita, que se li ha declarat? Li ha dit que estava enamorat d'ella.

RITA: Què dius? Mira aquest poca *alatxa*, que està més pelat que un jonc! Supòs que l'has deixat a on se mereixia, no m'estranya. Aquest presumit farà tots es possibles perquè vol viure sense doblegar s'esquena.

CLARA: Això ja ho sabem, que té més barra que vergonya.

RITA: I ara què fareu, que ja han anat a buscar sa germana?

LES DUES: I que ja ha vingut?

RITA: Es dos se n'anaven cap an es moll, que deia ell que es vaixell ja devia haver atracat.

ISABEL: Ai, Déu meu! Com sortirem d'aquest...?

RITA: Ai, si haguésseu sentit abans d'anar-se'n quins crits feien! Uns esglais, sobretot es senyor dient que es moria!

CLARA: I què tenia?

RITA: Jo, espantada de sentir tot aquell plor, he preguntat què passava. M'han dit que assajaven una comèdia per obsequiar sa germana.

CLARA: Saps què pens?

ISABEL: Bo de saber, tu sempre penses sa pitjor cosa.

RITA: Mira, en aquest assumpte, tractant-se d'aquest senyor, que vol viure pagant els altres, barrut més que barrut...

ISABEL: No ho diràs pes seu fill, que es pobre al·lot no sap què fer per ajudar.

RITA: No, pobra criatura, que és més bo que es pa. S'altre dia mos va posar un altre llum que mos feia més falta que es pa que mos menjam.

CLARA: I a naltros mos ha arreglat sa màquina de cosir, que va ara com una seda.

RITA: Callau...! Que no ho sentiu? *(Queden escoltant.)* Pareix que munten.

ISABEL: Sí... sí... Vés, Rita... Tu, Clara, estira't sa falda, arregla't es cabells... *(Molt nerviosa va d'una banda a l'altra.)*

CLARA: Però, Belita... assossega... jo vaig ben arreglada i només ve una germana seua, no la reina d'Espanya!

RITA: Que m'ho contareu?

ISABEL: Sí, Rita, però ara no digues res, vés-te'n. *(Na RITA se'n va.)*

CLARA: A vore si et calmes.

(Toquen a la porta. Na CLARA obre.)

D. GUME: Ja som aquí, ja ha arribat. *(Es gira cap a la porta.)* Jaquelin, dona... entra!! És molt tímida...

Entra, Jaquelin... (*Cridant:*) Entra!!

(*N'UTE entra vestit de senyora i quasi ensopgant i parla fingint la veu com un canari.*)

UTE: Bo... bu... bu... bu... enas tardes ...des ...des
tengan...

ISABEL: Passi, si és servida...

CLARA: Oh! Si sembla n'Ute!

UTE (*amb un atac de tos*): Ja... ja... hi... hi...!

D. GUME: És ver que sí? Tothom ho diu. Clar, són tia i
nebot carnals. (*N'UTE segueix tossint i son pare li
dóna toquets per l'esquena.*)

ISABEL: Que es troba malament?

UTE (*sempre amb la veu de canari*): No..., no és res...
res.

CLARA: Vol un gotet d'aigua? Potser s'ha desviat.

D. GUME (*amb una mica de mal humor*): No té res, no
vol res. (*Canviant de to:*) És ver, estimada, que no
t'has desviat?

UTE: Sí... sí... no... no... no.

CLARA: Però seguen... seguen. (*Mentrestant, ella fa
voltes a n'UTE, ensumant.*) Segur que s'ha desviat...
s'emoció...

(*N'UTE s'ha assegut. Li cau el capell i se'l posa girat.
Na CLARA l'hi posa bé, al mateix temps que el va
olorant.*)

UTE: A... ai, que no... no es molesti... ti. Hi... hi... hi...!

ISABEL: Que ha tengut bon viatge?

UTE: Oh... oh... sí... sí... no... no... no...!

D. GUME: La perdonaran. Tenc entès que quan han passat es Freus es vaixell s'ha mogut molt.

UTE (*sempre amb la mateixa veu de canari*): Molt... molt, molt.

ISABEL: Així no és estrany que es trobi marejada.

UTE: Marejat...! Marejada!! ...da ...da!

CLARA (*que ha estat fent voltes a n'UTE i per fi s'asseu*): Vaja, vaja...! Amb ses ganes que teníem de conèixer-la... I vaja si la coneixem! Vull dir que tenim molt de gust de conèixer-la! Vaja quina gràcia!

D. GUME: Què és una gràcia, Claret?

CLARA: Que com n'Ute sembla tant a sa seua tia just pareix que ja fa temps que la coneixem.

ISABEL: Així, es viatge no ha set molt bo?

D. GUME: Digues, estimada. L'hauran de perdonar, fins fa poc estava a un convent de monges. Allí ses regles eren molt severes i quasi no les deixaven parlar.

CLARA: Encara sort si les deixaven tossir.

UTE: Tossir... sí... sí...

D. GUME: Bé, això no vol dir que no tenguessen bons professors. Era un col·legi de pagament, i els ensenyaven de tot, de tot: història, matemàtiques... llengües... moltes llengües; a més, muntar a cavall,

brodar, música... Sortien d'allí convertides en unes senyoretas molt fines. Ella és molt, molt fina.

CLARA: Ja ho veig, molt fina. I parla molts d'idiomes?

D. GUME: Ui, sí... molts... rus, xinès, polonès, indi...

CLARA: I supòs que anglès, alemany...

UTE: Ui... ui... ui!

D. GUME: Passa que ella, amb tant de xinès, rus, polonès..., ha oblidat es francès. Bé..., si no els sap mal, pujarem an es pis perquè na Jaquelin està molt cansada. No és ver, estimada?

UTE: Ver... ver... ver... ver!

ISABEL: Idò no els entretenc més.

UTE (*amb un atac de tos*): Sí... sí... no... no... sí... no...!

D. GUME: Venga, no parlis més, estimada. Ja baixarem més tard a fer un... Vets, Jaquelin?, aquestes senyores mos conviden a sopar.

UTE: A... jo... no... no... no...!

ISABEL: Vol dir que no té gana?

UTE: Sí... sí, això... això! (*Surt de pressa.*)

D. GUME: La dispensin... a més amb so viatge... És molt tímida i... bé... an es seus peus. (*Surt fent una reverència versallesca.*)

CLARA: Però, Belita... Oh...! Que no ho has vist?

ISABEL: Què? No cridis, que et sentiran!

CLARA: Però, Belita...! Que ets tan crèdula que no has vist que sa tal Jaquelin és n'Ute vestit de senyora?

ISABEL: Clara...!!! Que ets boja?

CLARA: Assenyada som! Que no has sentit que sa tal

Jaquelin feia olor d'oli de màquina?

ISABEL: Olor...? Que estàs en tu?!

CLARA: En jo mateixa estic, i ben segura que ahir mos va arreglar sa màquina de cosir. Mai havia estat més segura d'una cosa: que aquest pocavergonya ha fet vestir es seu fill de Jaquelin per no haver de sortir de casa! Quin pocavergonya! Pobre Ute. No debades no podia parlar i tan sols tossia! Oh!

ISABEL: Però, Clara... Tu creus que hi ha ningú capaç de fer una cosa així? Haver fet disfressar n'Ute de tia Jaquelin perquè no el féssem sortir des pis?

CLARA: Clar que sí! I encara ho dubtes?

ISABEL (*caient damunt la cadira*): No... no m'ho puc creure! N'estàs segura?

CLARA: I tu no? Però que no has sentit s'olor d'oli de màquina?

ISABEL: Jo... no..., jo només veia que tu olraves sa senyora Jaquelin.

CLARA: No li tornis a dir Jaquelin, bamba! Que era n'Ute!

RITA (*de dins*): Al·lotes! Que sou aquí? Que ja ha vengut sa tia de n'Ute?

CLARA: Sempre hi ha set. Ja t'ho contarem, que n'hi ha per llogar-hi cadiretes!

ISABEL: Jo no sé què em passa... perquè na Clara diu que sa tia era n'Ute vestit de senyora.

RITA: Què? Què dius, que no t'entenc?

CLARA: No deim res, ja t'ho contarem quan vengues, que no t'ho creuràs.

ISABEL: Com jo, que estic a punt de desmaiar-me.

RITA: I per què? Que sa tia no ha estat amable amb valtros?

CLARA: Rita, ha set un carnaval!

RITA: Ah...! Que era una d'aquestes de Bataclan?

ISABEL: Calla, Rita, i no preguntis més, ja t'ho contarem, no ho emboliquis més. Clara, calla, que podries estar equivocada.

CLARA: Però, Belita... Belita! Que tens es ulls an es clotell?

RITA: Ja vendré, perquè no sé per què discutiu. Adéu.
(*Se'n va.*)

ISABEL: Vés, Rita, vés..., que jo ja no sé si estic en el món.

CLARA: M'ho crec!

UTE (*entrant, vestit amb calçons llargs*): Que puc passar? Esper no molestar-les. Què li passa, Isabel?

ISABEL (*mig desmaiada*): Passa... passa, no és res!

CLARA: Ha vist bellumes, però es troba bé.

UTE: Sí que em sap mal... No voldria que naltros li... vull dir sa... bé... naltros...

CLARA: No et preocupis... que ja mos en feim càrrec!
Tu ets una bona persona.

UTE: Això procur, però... Mirin, em perdonaran, me'n vaig an es pis nostro a acabar d'arreglar es mobles... Saben?, ja fa més d'una setmana que hi treball i estan quedant molt bé. Si es papà pregunta, li diguen que no m'han vist. Fins i tot la *diosa* Venus

ha quedat quasi bé.

ISABEL: I sa seua tia?

UTE (*quequejant*): Ah... ah... Ja els ho explicaré... Ara me n'he d'anar.

ISABEL: Vés a fer allò que hakis de fer.

UTE: Vostès són molt bones senyores i no mereixen que ningú els faci mal...

ISABEL: I qui mos ha de fer mal?

UTE: Mal... mal... no... no, però... Mirin, jo no puc dir res... però ni es papà ni jo som males persones... jo...

CLARA: Tu ets un santet... Vés a fer allò que anaves a fer, que ton pare no en sabrà res.

UTE: Gràcies... Si vessen com queda sa casa... An es *güelo* li he pintat unes ulleres i s'ull no se li veu. He fet molta feina.

ISABEL: Ah... devien ser ses martellades que sentíem.

UTE: No diguen res an es papà, és que li vull dar una sorpresa i no solament de tenir es pis arreglat sinó... una altra cosa més... bona, una molt bona notícia... Però ja ho sabrà. Me'n vaig, fins llavors... ja ho sabran tot. (*Surt.*)

CLARA: Vets si és bona persona? Vets com té por que son pare no trobi bé que hagi arreglat es pis?

ISABEL: Que bon al·lot que és... I sa tia què s'ha fet?

CLARA: Però, Isabel, pareixes una bamba curtoia! Que no veus que quan han muntat no eren més que son pare i sa tia, i ara baixa de dalt n'Ute, que no hi era?

ISABEL: Ah... tens raó!

CLARA: Encara sort que has caigut de s'ase! Mira que t'ha costat!

ISABEL: És que costa de creure que un pare siga capaç de fer una cosa així.

CLARA: Aquest «senyor» tan senyor és capaç d'això i de vendre sa capeta de Crist.

ISABEL: Calla... Ja baixa.

CLARA: No li digues que n'Ute ha set aquí.

ISABEL: No tengues ànsia.

D. GUME (*entrant*): Que ha vengut n'Ute?

ISABEL: Sí.

CLARA: No.

D. GUME: Sí o no? Que ha vengut?

ISABEL: Ah! N'Ute? No l'havia entès. No l'hem vist.

CLARA: El vàrem vore ahir, que mos va arreglar sa màquina de cosir. Tota sa tarda se la va passar posant oli a sa maleïda màquina.

D. GUME: Sí... m'ho crec, té tirada a fer coses que no són molt elegants.

CLARA: Què té a vore això amb s'elegància? A naltros mos pareix ben al revés, que ajudar si es pot és més elegant que entregar-se a una casa a...

ISABEL (*interrompent*): N'Ute és molt bona persona.

D. GUME: Això he tractat que fos, així, ensenyant-li es bon camí..., però això d'arreglar màquines de cosir... no fa senyor, fa proletari.

CLARA: A vostè això de ser proletari li pareix una vergonya i és ben al revés.

ISABEL: Calla... calla... N'Ute és molt bona persona i ben educat. (*Va donant colzades a la germana.*)

D. GUME: Això he tractat que fos, educat..., i que siga un senyor.

ISABEL: Que és molt persona de bons sentiments.

CLARA (*amb molt mala bava*): I sa seua germana?

D. GUME: Dorm. Està una mica marejada. M'ha demanat que la disculpin, però no baixarà a dinar. Només serem jo i n'Ute.

CLARA: Com sempre. Sap què li dic? Que pot estar content que n'Ute hagi sortit tan considerat i bona persona, perquè vostè intentava fer-lo un senyor dant-li certs exemples que no l'encaminaven bé.

D. GUME: No l'entenc, Claretta.

ISABEL: Vol dir que, gràcies a vostè, n'Ute és tan bona persona.

CLARA: Mira per on, jo també pens igual, perquè de voltes es testos no semblen a ses olles.

D. GUME: Ara sí que no entenc això des testos i ses olles. Ai... ai..., quina Claretta! Que té enamorat?

LES DUES (*a la junta*): Què??

D. GUME: Bé... bé..., una pregunta molt simple. Que si na Claretta té enamorat.

ISABEL (*amb violència*): I què passaria si en tengués?!

D. GUME: Ai... ai..., Isabelita... Pareix com si li sabés mal que m'interessi per na Claretta... Ai... Que té zelets?

CLARA (*cridant amb violència*): Té ase!!! Va bé... però bé!!

ISABEL: Clareta..., calla... calla, que sa cosa es pot embrutar.

CLARA: Que s'embruti!

D. GUME: Senyoretetes... senyoretetes..., bé... bé... No sé a què se n'avé aquesta reacció per una pregunta innocent!

CLARA: Venint de vostè sa innocència, és molt de posar en dubte.

D. GUME: Senyoreta... senyoreta..., m'ofèn! No m'ofenga!

ISABEL: No l'ofèn... no el vol ofendre..., però vostè ha suposat una cosa que m'ha ofès a jo.

D. GUME: Ah...! (*Es posa de genolls.*) Per favor...! Per favor, això mai del món. No m'interpretin malament, que per jo vostè és...

CLARA (*interrompent*): Faci el favor d'aixecar-se, que aquí no hem de fer *D. Juan Tenorio*!

D. GUME (*aixecant-se*): No pretenia fer una comèdia, sinó demostrar, reforçar sa meua sinceritat i es respecte que vostès m'inspiren.

UTE (*molt ben vestit*): Papà... senyoretetes, una notícia!

D. GUME: Aquesta volta sí que has caigut del cel. Què passa?

ISABEL: Ai, Ute, que guapo estàs. Què passa?

UTE: Quasi un miracle... Ja tenc feina!

D. GUME: Aquest ase!

(*Les germanes el feliciten molt contentes.*)

ISABEL: T'ho mereixies!

CLARA: Bé que t'ho mereixes, per bona persona i per tenir es peus en terra, no...

ISABEL: Fill meu, que contentes estam. Vés crida na Rita, que estarà molt contenta.

D. GUME (*assegut com si el món li hagués caigut damunt*): No m'ho puc creure.

UTE: Idò sí que t'ho pots creure. Avui he anat a mirar ses llistes i jo estic admès!

ISABEL: I de què és aquesta feina?

UTE: Amb ses empreses elèctriques. Ja m'han dat una bestreta pes quatre dies que hi vaig treballar.

D. GUME: Hala, i jo sense saber res!

UTE: És que et volia dar s'alegria i sa sorpresa!

D. GUME (*amb veu de funeral*): Estic contentíssim.

UTE: Bé, si són servides, avui les convid a dinar. Tot està preparat.

D. GUME: Què dius? Amb sa casa feta un desastre!

UTE: No, papà. Sa casa està arreglada i tot an es seu lloc.

D. GUME: Com m'has traït!

CLARA: Però, què diu? No veu quina joia té per fill?

D. GUME: Vaja alegria!

UTE: Cridaré sa vesina, que també venga a celebrar-ho amb naltros.

D. GUME: Has perdut sa xaveta!

UTE (*cridant cap al fons*): Rita... Rita... Que em sent?

RITA (*de dins*): Què passa, fill meu?

UTE: Rita, baixi, que la convid a dinar per celebrar que

tenc feina!

RITA: Ai... Ute, quina alegria que em dones! Gràcies, però no puc deixar ses meues germanes.

UTE: Clar que no, han de venir també elles, ja hi comptava!

RITA: Ai, que bon al·lot, ara les vaig a avisar! Mos arreglarem i baixarem de seguida!

ISABEL: Anem, Clara, també a arreglar-mos. De seguida sortim. (*Surten les dues germanes.*)

D. GUME: Bé... bé... Que t'has trabucat? I com pagaràs tot això? Descervellat!

UTE: Però, papà, que no has sentit que ja m'han pagat es dies que hi vaig treballar?

D. GUME (*que s'ha aixecat i passeja nerviós*): Si arrib a saber que aquelles classes nocturnes havien de dar aquest resultat! Aquest mal resultat! A bona hora t'ho consent!

UTE: Però, papà, si és sa millor cosa que mos podia passar!

D. GUME: A tu, que tens es cervell d'un mosquit de tres anys! Ara justament que s'assumepte de jo i na Isabel no podia estar millor encarrilat!

UTE: Papà...! Ja hi tornes! Na Isabel està a punt de casar-se.

D. GUME: Bambades! Na Isabel està boja per jo!

UTE: Papà, que m'has de creure!

D. GUME: No et puc creure. Si haguesses vist s'escena de zels que m'ha fet perquè jo m'he interessat per na Clara!

UTE: Què dius? De zels, ella?

D. GUME: Com ho sents, cridant com una boja sols perquè he preguntat a na Clara si tenia enamorat.

UTE: Això has preguntat?! Ara sí que m'explic per què cridaven. Mira... mira..., no m'amarguis es dia, que vull que tot siguem alegries. Deixa anar aquestes bogeries!

D. GUME: Bogeries? Jo, que tant m'he sacrificat perquè fossis un senyor, com jo... Hala, ara ho has tirat tot a rodar!

ISABEL (*sortint*): Ja estam. Ute, quan vulgues.

CLARA (*sortint*): Ja estam. Anem a buscar na Rita i ses germanes.

UTE: És es dia més feliç de la meua vida. Anem.

ISABEL: Hala, Ute, dóna-mos es braç. (*Surten les dues germanes agafades del bracet de n'UTE.*)

D. GUME (*que ha quedat mirant embambat*): Mira aquesta bamba què fa per fer-me estar gelós! Ara li demostraré que, si vull, tenc ses dones a carretades! (*Surt remugant.*) Aquest ase de fill meu...!

TELÓ

Per llegir més, per conèixer més

Llibres de Pepita Escandell i Bonet

Contrabando i novena es bons costums. Eivissa: Consell Insular d'Eivissa i Formentera, 1998.

Ses frasquites. Eivissa: Editorial Mediterrània, 1999.

Pagesos i senyors. Eivissa: Editorial Mediterrània, 1999.

Teatre de sempre. Palma: Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears, 2007.

Volums publicats de la col·lecció Paraula de dramaturg

1. Alexandre Ballester
2. Joan Guasp
3. Vicent Ferrer i Mayans
4. Aina Tur
5. Josep Pere Peyró
6. Pepita Escandell i Bonet

